

Arrest

nr. 236 331 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 24 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 193 381 van 9 oktober 2017 dat verzoekster haar beweerde Syrische nationaliteit niet aantoonst en niet aannemelijk maakt daadwerkelijk als etnische Koerd afkomstig te zijn uit Aleppo, waardoor zij evenmin aantoonst Syrië te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat zij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Naast het feit dat verzoekster en haar familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun verblijfplaatsen, achtte de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster, een universitair geschoolde vrouw die trots zou zijn op haar Koerdische afkomst, niet op de hoogte zou zijn van situatie van de Koerden in Syrië en de ontwikkelingen op dat vlak, bleek haar kennis over de Koerdische regio in Syrië ook ontoereikend. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekster fouten maakte wat betreft de Syrische munt, konden haar verklaringen over haar reisweg ook niet overtuigen, en deed haar ongeloofwaardige bewering dat zij slechts gebrekkig Koerdisch spreekt, vermoeden dat verzoekster weigerde om Koerdisch te spreken omdat anders aan de hand van haar dialect duidelijk zou worden uit welk(e) regio/land zij werkelijk afkomstig is.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in haar Syrische nationaliteit.

Ter staving van haar huidig volgend verzoek legt zij resultaten neer van een DNA-onderzoek om haar familieband met haar zoon F.A. aan te tonen. Daarnaast legt zij een attest neer ter ondersteuning van haar verklaringen over haar psychische problemen ten tijde van haar eerste verzoek. Voorts legt verzoekster nog een brief van haar advocaat over de DNA-test neer, kopieën van de Belgische verblijfstitels van haar familieleden, en kopieën van de eerste pagina van haar paspoort en van dat van haar dochter F..

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van haar Syrische nationaliteit, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonst in haar werkelijk land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In het kader van verzoeksters eerste verzoek oordeelde de Raad reeds dat de verkregen beschermingsstatus in hoofde van haar echtgenoot en zoon A., geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster haar voorgehouden Syrische nationaliteit niet aannemelijk maakt. Hetzelfde dient gezegd te worden over de intussen verkregen beschermingsstatus in hoofde van haar andere zoon F., waarvan de familieband evenmin betwist wordt. De commissaris-generaal merkt dienaangaande terecht op dat verzoekster en haar zoon niet noodzakelijk dezelfde nationaliteit hebben.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee beslissingen van haar werkgever bij de overheid (dienst communicatie) als bijkomend bewijs van haar identiteit, haar Syrische afkomst en haar aanwezigheid in Aleppo voor haar aankomst in België.

Vooreerst stelt de Raad vast dat dit loutere fotokopieën betreffen waaraan geen objectieve bewijswaarde kan gehecht worden vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien blijkt uit informatie vervat in het administratief dossier inzake haar eerste verzoek, dat Syrische documenten eenvoudig op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. Omwille van de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de voorgehouden nationaliteit en herkomst van verzoekster geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit haar eerste verzoek is echter gebleken dat verzoekster, naast het feit dat zij en haar familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun verblijfplaatsen, niet op de hoogte was van de situatie van de Koerden in Syrië en de ontwikkelingen op dat vlak, terwijl zij een universitair geschoolde vrouw is die trots zou zijn op haar Koerdische afkomst, en bleek haar kennis over de Koerdische regio in Syrië ook ontoereikend. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekster fouten maakte wat betreft de Syrische munt, konden haar verklaringen over haar reisweg ook niet overtuigen, en deed haar ongelooftwaardige bewering dat zij slechts gebrekkig Koerdisch spreekt, vermoeden dat verzoekster weigerde om Koerdisch te spreken omdat anders aan de hand van haar dialect duidelijk zou worden uit welk(e) regio/land zij werkelijk afkomstig is.

De overige motieven in de bestreden beslissing worden door verzoekster onbesproken gelaten.

5. In zoverre verzoekster er in het verzoekschrift meermaals wijst op de verkregen beschermingsstatus van haar echtgenoot en haar zonen, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt eveneens de Syrische nationaliteit te bezitten. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht,

rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot en zonen Syrië, het land waarvan zij de nationaliteit bezitten – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat verzoeksters familieleden een beschermingsstatus hebben verkregen, doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die niet aantoonde de Syrische nationaliteit te bezitten. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de beschermingsstatus van haar echtgenoot en zonen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de toekenning van het beschermingsstatuut aan haar gezinsleden tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Het is slechts in het kader van deze procedures dat het hoger belang van het kind relevant moet worden geacht en dus niet, zoals in casu, bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

6. Waar verzoekster tot slot de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op haar gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk wordt verklaard. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster definitief van haar gezin wordt gescheiden. Verzoekster maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 24 mei 2020 verwijst verzoekende partij naar de documenten met vertalingen die zij heeft voorgelegd aan de Raad via haar aanvullende nota van 30 januari 2020, met name haar geboortecertificaat en die van haar echtgenoot en dochter. Zij wijst erop dat deze documenten helpen om de familiebanden aan te tonen en ook ter bevestiging van haar Syrische identiteit. Zij wijst voor het overige naar haar verzoekschrift.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 24 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen

eerder in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 21 januari 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.3. Waar verzoekende partij in haar pleitnota stelt dat zij met haar geboortecertificaat haar Syrische identiteit/nationaliteit zou kunnen aantonen, merkt de Raad op dat uit de informatie vervat in het administratief dossier inzake verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat Syrische documenten eenvoudig op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. Hetzelfde kan gesteld worden voor de geboortecertificaten van haar echtgenoot en dochter. Derhalve dient te worden besloten dat Syrische documenten slechts beperkte objectieve bewijswaarde hebben en dat het aan de verzoekende partij is om, middels coherente en geloofwaardige verklaringen de asielinstanties en de Raad te overtuigen.

De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 193 381 van 9 oktober 2017 dat verzoekster haar beweerde Syrische nationaliteit niet aantoonst en niet aannemelijk maakt daadwerkelijk als etnische Koerd afkomstig te zijn uit Aleppo, waardoor zij evenmin aantoonst Syrië te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat zij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Naast het feit dat verzoekster en haar familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun verblijfplaatsen, achtte de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster, een universitair geschoolde vrouw die trots zou zijn op haar Koerdische afkomst, niet op de hoogte zou zijn van situatie van de Koerden in Syrië en de ontwikkelingen op dat vlak, bleek haar kennis over de Koerdische regio in Syrië ook ontoereikend. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekster fouten maakte wat betreft de Syrische munt, konden haar verklaringen over haar reisweg ook niet overtuigen, en deed haar ongeloofwaardige bewering dat zij slechts gebrekkig Koerdisch spreekt, vermoeden dat verzoekster weigerde om Koerdisch te spreken omdat anders aan de hand van haar dialect duidelijk zou worden uit welk(e) regio/land zij werkelijk afkomstig is.(...)”*

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekende partij haar Syrische identiteit/nationaliteit niet heeft aangetoond met haar geboortecertificaat.

3.3. In de beschikking wordt voorts gesteld: *“In het kader van verzoeksters eerste verzoek oordeelde de Raad reeds dat de verkregen beschermingsstatus in hoofde van haar echtgenoot en zoon A., geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster haar voorgehouden Syrische nationaliteit niet aannemelijk maakt. Hetzelfde dient gezegd te worden over de intussen verkregen beschermingsstatus in hoofde van haar andere zoon F., waarvan de familieband evenmin betwist wordt. De commissaris-generaal merkt dienaangaande terecht op dat verzoekster en haar zoon niet noodzakelijk dezelfde nationaliteit hebben.*

(...)

5. In zoverre verzoekster er in het verzoekschrift meermaals wijst op de verkregen beschermingsstatus van haar echtgenoot en haar zonen, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt eveneens de Syrische nationaliteit te bezitten. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot en zonen Syrië, het land waarvan zij de nationaliteit bezitten – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat verzoeksters familieleden een beschermingsstatus hebben verkregen, doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die niet aantoonst de Syrische nationaliteit te bezitten. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de beschermingsstatus van haar echtgenoot en zonen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de toekenning van het beschermingsstatuut aan haar gezinsleden tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst

de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Het is slechts in het kader van deze procedures dat het hoger belang van het kind relevant moet worden geacht en dus niet, zoals in casu, bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming." Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

3.4. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekende partij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS